

י"ב א"מ פ"ה מהל' טלח
 וקפוקי הל' ד' קמט ע"ן
 פ"ט ט"ע ח"מ פ"ט ט"א
 ע"ש:
 ב ב מ"י פ"ד מ"ג טלח
 ולה הל' ו' קמט ר"ג
 קטו ט"ע ח"מ פ"ט כ"ג
 טע"ו א' וט"ע ח"מ פ"ט
 קמט טע"ו ח"מ פ"ט

רבינו גרשום

מביע לרב הוה מסופא
 ר' יוסי אומר יבור. אם
 יש בה רובע ממין אחד
 מדרה ר' יוסי דבורה רבין
 כל הרובע (חוק) דבורה
 מוכב דמי והיינו כרב
 הגנה. לא לעולם כחוק
 לא תשיעיה דרובע כמות
 מרובע דאפילו למעט לא
 היה בני ואמאי קאמר ר'
 יוסי יבור הכל כשום דאי
 שביק ליה מחזי כמקיים
 כלאים כיחזי והשתא הוה
 מונה עד שיבוא אליהו.
 ש"מ דלא קנסין [דחין]
 אטו איסור דמאי קא תבע
 מאתי. הכא נמי אם בא
 לפנות אינו מנפה את כולו
 דלא קנסין ביהוה של רובע
 אטו איסור דיותר מרובע
 איסוריה הוה: מה שיש
 הכי הוה לכל חד מהם הוה
 מנייהו לא רמאי הוה:
 הכא ה"א מוכר מי יימר
 דלא כוליה ערבינוהו. דאי
 לרובע קנסי' ולהכי הבא
 לפנות מנפה את כולו: ח"ש
 מסופא וכו'. מדקתני ר' יוסי
 אומר הכל יתא מונה עד
 שיהיה הרמאי. ש"מ דקנסי'
 היתר אטו איסור ותפשוט
 לך מהא הבא לפנות מנפה
 את כולו וקנסי' היתר אטו
 איסור: הכי השתא וכו'.
 הכא מי יימר דעירובי מערב
 איהו דאיכא איסורא דלא
 ליכא איסור ולא קנסין
 והוא לא תפשוט: דבר ר'
 מאיר. אלמא דקנסין היתר
 אטו איסור ותפשוט לך
 מהא הבא לפנות מנפה את
 כולו דקנסי' דעירובי ליה
 שמו. לא תשימון עליו
 נשך ומשתת כתיבה איכא
 איסורא ומשום הכי קנסי'.
 אבל הכא מי יימר דעירובי
 עירוב ומשום הכי הואיל
 דליכא איסור לא קנסי':
 ואינו גובה את הרבית. ש"מ
 לא קנסי' היתר אטו איסור
 הבא נמי לא קנסי' והבא
 לפנות אינו מנפה את כולו
 וקנסי' לרב הוה: ח"ש
 דתני רבין. באידין פרקין
 דלקמן לא את המותר הוא
 מחזיר וכו'. קתני במשנה
 בת כור עפר אני מוכר לך
 וכו'. ואם אמר לי המוכר
 ללוקח הן חסר מרובע או
 יותר מרובע אפילו פיתח
 רובע לפאה או הותר רובע
 לפאה הוה יתיר מוכן
 יעשה הלוקח חשבון ונרטי'
 במסא דבית כור לא את
 הרובע בלבד הוא מחזיר
 אלא מחזיר לו את כל
 המותר: כלפי לייא. תני
 רבין בר רב נחמן לא את
 המותר בלבד מחזיר אלא
 המחזיר כל הרבעין כולן
 דהיינו לבור לי רבעין של
 קב. והוינו פסוק הרבעים
 ד' קבין ומחצה אלמא
 דקנסי' היתר אטו איסור
 דהיינו פחות מרובע אטו
 איסור דיותר מרובע הכא
 נמי תפשוט הבא לפנות
 מנפה את כולו: הכי השתא

אימא סיפא. ולא גרסי' ת"ש דלמאי שדחה דחומרא בעלמא
 הוא אין סברא שיקטור ר' יוסי ולא מסתבר ליה למימר
 דפליגי דר' יוסי סבר דרובע לא שכיחא ורצנן סברי דשכיחא דלא
 מסתבר לפלוגיהו דכתיב: **התם** ודאי מנה ח"מ. ה"מ לשני
 הסוס ודאי איכא חד דלא הוא רמאי
 הכא מי יימר דליכא רמאי אימור
 ערובי עריב אלף דמשני שפיר טפי:
קונסין אותו ואינו גובה אם קרן
 ולא רבית. נראה לר"י
 דר"מ קונס לגמרי להפסיד החוב
 אפילו צהולא או הצעות אחרת
 כדמשמע לישנא דלינו גובה לא את
 הקרן משמע דלינו גובה כלל ועוד
 משמע דומיא דרבית וכן משמע נמי
 מדממה לה צהמית (ב"ק דף ל: ושם)
 גבי המוליא מצנו וקטו דקנסו גופן
 משום שצנן שמפסיד גוף הממון ואין
 להקשות דכפ' איזוהו נשך (ב"מ דף עב:
 ושם) מדמה הך דשטר שיש בו רבית
 לשטר חוב המוקדמין ומוקי התיא
 דשטר חוב כר"מ והיינו מדמה דהכא
 מפסיד גוף המלוה והתם אינו מפסיד
 המלוה אלף דהשטר פסול דהתם לפי
 שלא נעשית עזירה בגוף המלוה אלף
 נשטר אלף רבית יש עזירה צהולא
 אפי' צנן שטר אפי' דקאמר דמשמע
 כתיבה עבד לה שומא מ"מ צנן שטר
 נמי איכא איסורא צהולא והקשה
 ריב"ס דאם יפסיד כל חובו (ו) יפסיד
 לגמרי א"כ מלינו ליה חוטא נשכר
 ואור"י דלא קשה כי המלוה שמרויח
 קנסו בגוף אטו שצנן ומתוך כך חזר
 אלף הלוה אין צמא לקנסו כדי שיהיה
 שמתחלה ע"מ לפצוע הוא לווה:
הכי השתא התם משעת כתיבה
 עבד ליה שומא הכא מי יימר

אימא סיפא ר' יוסי אומר יבור. יבור את הכל: **אי אמרה בשלמא**.
 דרובע דכלאים כיתר מרובע דטופת דמי והאי ימעט מן הדין הוא
 היינו דלמא ר' יוסי למימר יבור את הכל וס"ל כרב הוה דלמא אם
 צא לנפות מנפה את כולן אלף כיון דלוקמת דמן התורה אפי' מיעוט
 אינו כריך אלף חומרא הוא אמאי
 אמר רבי יוסי להוסיף חומרא אחרת
 על זו ולמימר יבור. ואיכא ספרים
 דכתבו צהו ת"ש מסופא ולקויעי לרב
 הוה קאמי: **משום דמיחזי כמקיים**
כלאים. מאחר שמתחיל למעט ומניח
 מקצתן ומיחזי כלאו מטיל אותן
 בידים חורען במתכוין ואי כבר נזרעו
 בקרקע ויזיר קלת ושייר קלת נראה
 כמקיים בקרקע כלאים ונפקא לן
 מקרא צהמ"ק וצמורת כתיבית דלוקה:
שנים שפסקו. אלישנא דקנסא פריך
 שטע מנה לא קנסין אמותר וה"ל
 אמאי קנסוהו רבנן ככוליה (א) אלף
 צמורת רובע: מי יימר דלאו כוליה
 כו'. דמיון דרגלים דנכד דעירב צו
 בידים דהאיכא יומר מרובע איכא
 למימר דכוליה עריב: **מה הפסד**
הרמאי. לא יצא להודות דהא לא
 מפסד מידי. ולקויעי קאמי: מי יימר
 דערובי עריב. כלל: שיש בו רבית.
 פלוני ליה מפלוני מנה צמאמיס עד
 זמן פלוני: **הסם משעת כתיבה**. קעבר
 המלוה אלף משמיון עליו נשך) דמהכא
 נפקא לן צפ' איזוהו נשך: (ו) ח"ש דמי
 רבין כו'. לקמן צפ' בית כורס) תנן בית
 כור עפר אני מוכר לך מדה צחבל כו'
 ואם אמר לו הן חסר הן יתר אפילו
 פיתח רובע לפאה או הוסיף רובע
 לפאה הניעו דהיינו לי רבעים לבית
 כור דהוי לי סאין יתר מיכן יעשה
 חשבון ויחזיר לו כיון דליכא מותר
 מרובע ומני רבין צמא' (וקד:) לא את המותר של רובע לכל סאה הוא מחזיר
 לצדו אלף את כל הרבעים כולן כל לי רבעים של בית כור ומותרותיהם
 הכל מחזיר דהיכא דצא לשלם משלם את כולו ועליל נמי היכא דצא
 לנפות מנפה את כולו ומסייעא לרב הוה. ואלישנא קמח דלמרי לה
 דינא קמסייע דהכא והתם חד טעם הוא דרובע מחיל איניש אלף כי
 איכא טפי מרובע הוי דבר חסוב ולא מחיל מידי: **הכי השסא**. התם גבי
 בית כור עפר מדה צחבל אני מוכר לך צדן הוא דמחזיר לו את כל
 הרבעים דמעיקרא לא אקני ליה מוכר מידי צייתור על מדה צחבל
 אלף משום דלמרי ליה חסר הן חסר הן יתר אלף משמע דלא הוה
 קני יתר על הבית כור ואפי' כל שהוא הלכך כיון דליכא דבר גדול כל
 כך יתר מרובע לפאה לא הוה מחילה כלל דקרקע חסוב הוא צפני
 עלמנו דלמי אהני מאי דא"ל בית כור והאי דקאמר ליה הן חסר הן
 יתר מיהו להכי אהני דאי לא הוה יתר על המדה כי אם רובע הוא
 מחיל ליה אלף יתר מרובע לא הוה מחילה כלל והדר
 והוא הדין לחסרון דרובע נמי הוה מחילה יתר מרובע לא
 הוה מחילה (ו) והדר ללוקח אלף גבי רובע טופת דאף על גב
 דלא אמר ליה הן חסר הן יתר הוה מחילה משתמח דהא
 שפית טופת רובע ולעולם אימא לך כי איכא נמי יתר מרובע הוה
 רובע מחילה ויחזיר המותר דאם צא לנפות אינו מנפה את כולו. (ו)
 ולמאי

דעריב. קשה לרשב"א דלמאי לא מייתי ההוא דשטר חוב המוקדמין
 דקנסו התם ככוליה מוזמן ראשון ומוזמן שני אפי' דליכא למימר נמי
 מי יימר דגבי ממשעבדי דשמה לא יצא לגבות ממשעבדי לעולם וכן
 יש להקשות צמאיה דהמניה את הכד (ב"ק דף ל: ושם) ואמר ר"י דכי
 היכי דהכא משעת כתיבה הוא דעבד ליה שומא התם נמי משעת
 כתיבה הוא דעבד ליה על מדצר שקר מרחק:
וחכמים אומרים גובה את הקרן. משמע שגובה ע"פ השטר
 ואפי' ממשעבדי וקשה לר"י דלמה השטר כשר כיון
 שהעדים עוברין על לא תשימון כמתן צהאיהו נשך (ב"מ דף עב:
 דאין עדי חמש שאין מרויחין כלום הא קיימא לן כצביי (וסהדרין כו).
 דעברין אוכל נבלות להכעיס פסול והא דלא תני צהו צורר (שם דף
 כו:) ה"ג לא תנא ליה אלף צחבל מלוה הוא דמפרש התם (דף כה).
 נגמ' מלוה צרנית מלוה הבאה (לו) צרנית ואין לומר דמיירי כגון
 שאין ניכר צרנית בשטר אלף כתב סתם פלוני ליה מפלוני מנה והעדים
 היו סבורים שהיה הכל קרן ואח"כ נודע שהיה צו רבית דהא צהרק
 איהו נשך (ב"מ דף עב. ושם) משני ר' יוחנן אהיחא דשטרי חוב המוקדמין
 פסולין אפי' תימא רבנן גורה שמא יגבה מוזמן ראשון ואם אין ניכר
 צרנית בשטר שיש בו רבית נמי נגזור שמא יגבה גם צרנית
 צמורת קרן ואין לומר דלכך כשרין שלא עשו שומא כיון שניכר
 צרנית מתוך השטר לא יצא לגבות צרנית ע"י שטר זה והא דתנן
 צהאיהו נשך (שם דף עב:) שהעדים עוברים צלל תעשה היינו כשאין
 כתיבה עבד ליה שומא א"כ בשטר זה עוברין צלל תעשה וי"ל דלא תשימון
 לאיניש צמלוה ולוה וערב משמע להו ולא עדים ולהכי לא מיפסלי
 כדאמר' (ב"מ דף ה:) לא תחמוד לאיניש צלל דמי משמע להו א"כ כגון
 שיש עדים שהיו אנוסין מחמת נפשות וכן י"ל בשטרי חוב המוקדמין
 דאית דמוקי לה כר"מ אלף לרבנן כשרין ואפי' ר"מ אינו פוסל אלף מטעם
 קנס ואמאי והלא עדים פסולים הן שמתמו על השטר מוקדם אלף
 י"ל שיש עדים שהיו אנוסין מחמת נפשות א"כ י"ל דהתם כגון שאומרים
 טעונו צמנות המלך ואומר ר"י דהלכה כרבנן דאפי' דקיי"ל
 כר"מ בגזירותיו (ועינינו מו). דוקא בגזירותיו אלף לא בנקטותיו וכן
 פסקו הלכות גדולות מטעם זה כרבנן דר"מ (בימות לו). צמעותר חזירו
 ומינקת חזירו: **דלגבי רבין בר ר"ג** א"א את המותר כו'. הא דלא אייתי
 מתני' דהתם דמפרשי לה נמי הכי לא את המותר צלל
 הוא מחזיר כו' משום דלא מתרנא אלף ע"י צרייתא דרבין בר ר"ג
 ולישנא דדינא מייתי דלישנא דקנסו הימרא אטו איסורא לא מני
 מייתי מהכא דלא שייך הכא קנסא דאם לקח הלוקח יותר ממה שהיה לו
 ליקח אין ליקחו צכך כי מה היה לו לידע כמה שם ולא
 גרסי' מה שהיה כתוב צמאמיס ספרים צשייאל הכא מי יימר דערובי עריב
 דא"כ הוה משמע דלישנא דקנסא מייתי:

(א) בית ל"ג (ב) ב"ק ל"ב
 ע"ב. (ג) לקמן דף (ד) דף
 כ"ג. (ה) וקדושין פ"ק ד'
 (ו) שמיטת בב' (ז) וצ"מ ט"ה.
 (ח) דף ק"ג. (ט) וצ"מ ט"ה.
 (י) וצ"מ ח"מ ימותו לו. ד"ה
 מי ומסופות בב"ק ל: ד"ה
 ומכמי ימותו צ"מ עב: ד"ה
 קונסין ומסופות ומכמי קד.
 ד"ה ח"מ ומסופות צמורת
 פת. ד"ה ר"מ.

הגהות הב"ח

(א) רשב"ם ד"ה שנים
 שפסקו וכו' רבנן ככוליה
 לא ניקנסיה אלף צמורת
 רובע: (ב) ד"ה הכי השתא
 וכו' והדרה מלוקח אלף:
 (ג) ח"מ ד"ה קונסין וכו' כל
 חובי לגמרי מטיל ומינת
 יפסיד נמקח:

מוסף רש"י

זה אומר מאתיים שלי.
 לאחר זמן כשאלו לטול
 פקודין צ"ח ל: מה
 הפסיד הרמאי א"כ לא
 יורה לעולם על השתא (ושם)
 שטר שיש בו רבית. שמתוך
 צו עולה צרנית (ב"מ ל)
 שצבזו צו פלוני ליה מפלוני
 מנה צרנית כן וכן לזמן פלוני
 ובית עב.

קשיא זה אזה. כרייתא דלעיל ורב זביד קשיין אהדי דלעיל קמני במרתף זה של יין דנותן לו יין הנמכר בחנות והכא דרב זביד קמני שכולו יפה וקנין קוסמות: **הא דא"ל למקפה.** כרייתא דרב זביד שאמר יין לצורך להטעים מאלו ולימון למוך המבשיל את מוכר לך דהיינו יין טוב ומתקיים הרבה שמעט מעט מסתפקין ממנו והלכך אהני מאי דא"ל למקפה ליתן יין טוב ואהני זה לקבל י' קוסמות לק' ו**הא.** קמייחא דקמני נותן לו יין הנמכר בחנות דלא א"ל למקפה הלכך כיון דקאמר זה נותן לו יין הנמכר בחנות והאי דקאמר של יין למעטו חומץ אבל קמייחא

רבינו גרשום

וזהו מרתף אוצר ששינוי בכשתנינו. אלמא להביא דאמר ליה יין סתם לא מקבל עליו כלום מן קוסמת והיני מוצת למתן וברייתא להביא דאמר ליה יין סתם דמקבל עליו י' קוסמות לק' אלא מתני' נמי משום הכי מקבל עליו דאמר ליה מרתף זה דהא מפר ליה כעין שדורא משום הכי מקבל הכי נמי תני רב זביד אי הכי קשיא זה אזה. דהכא קמני דהביא דאמר ליה זה מקבל עליו י' קוסמות והוא יפה לברייתא לעיל דהביא דאמר ליה מרתף זה דנותן לו יין הנמכר בחנות דכיון דע' ומקבל עליו י' קשיא. כלומר מתני' דאמר ליה מרתף זה משום הכי מקבל והאי דקאמר לך מברייתא הא לא קשיא כלומר מתני' דאמר ליה לוקח למוכר לצורך מקפה וצריך קודמה קא בעינא ליה. אמר ליה מרתף זה של יין אני מוכר לך נותן לו יין שכולו יפה ומקבל עליו עשר קוסמות לק' משום לצורך יפה ומכרתי כדברי שירלוי

הנדק

מאן דאמר מקבל מדרב זביד דקמני מרתף של יין אני מוכר לך נותן לו יין שכולו יפה ואוקימנא דאמר ליה למקפה ליה לא א"ל למקפה מקבל ומ"ד אמר מקבל דייק מברייתא דקמני מרתף של יין אני מוכר לך נותן לו יין שכולו יפה ואוקימנא דלא א"ל למקפה ולמאן דרייק מדרב זביד קשיא חסורי מחסרא והכי קתני במה דברים אמורים דאמר ליה למקפה הא לא אמר ליה למקפה מקבל ומרתף זה של יין ולא א"ל למקפה נותן לו יין הנמכר בחנות ולמאן דרייק מברייתא קשיא דרב זביד דאוקימנא דא"ל למקפה הא לא א"ל למקפה מקבל הוא הדיון דאע"ג דלא א"ל למקפה לא מקבל והאי דאוקימנא דא"ל למקפה משום דקשיא זה אזה אמר רב יהודה יין הנמכר בחנות מברכין עליו בורא פרי הגפן ורב חסדא אמר גבי חמרא דאקריים למה לי מיתבי ה"ע על הפת שעפשה ועל היון שהקריים ועל תבשיל שעברה צורתו אומר שהכל נהיה בדברו אמר רב זביד מודה רב יהודה בפורצמא דמזידובן אקנתא א"ל אביי לרב יוסף הא רב יהודה הא רב חסדא מר כמאן סבירא ליה א"ל מתניתא ידענא דרתיא

והאי דנקט של יין כרומא הוא דלף גב דלמר ליה של יין ואמר ליה נמי למקפה אפילו הכי מקבל י' קוסמות לק' ו**מרתף של יין.** סתם דלא א"ל זה ולא א"ל למקפה נמי. **מאי.** ומשום דליכא חדא לטיוחא וחדא לריעומא קעמי לה מי מדמי לה למרתף זה של יין וא"ל למקפה דקמני דרב זביד דנותן לו יין יפה ומקבל י' קוסמות דכי הכי דהתם איכא חדא לריעומא דקאמר מרתף זה וחדא לטיוחא דא"ל למקפה הכא נמי איכא חדא לטיוחא דאמר מרתף של יין ולא אמר זה וחדא לריעומא דלא א"ל למקפה או דלמא נותן לו כולו יין יפה והואיל ולא אמר זה ואע"ג דלא א"ל למקפה דמאן דזינין חמרא מסתמא למקפה צעי ליה ולא למכרו בחנות וגם שלא יהיו זו קוסמות ולא דמי לחאניס מתלעות ולא לטויעם שבתבואה משום דכל חבית של יין דער חשבו הוא ומקפיד עליו. והשואל היה יודע היה שיש לקדקד מכרייתא דלעיל דנותן לו יין כולו יפה ומדרב זביד יש לדקדק דמקבל עליו קוסמות כדמפרש לקמיה והכי קעמי גמרא מי דייקא מצרייתא דלמינו מקבל ומשום האי טעמא דפרישת ורב זביד תריצי לה דלקמן או דלמא דייקין מדרב זביד דמקבל ומשום דפרישת ומשום דמרתף זה ודללקמן כן שנית גמרא: **הו אמר מקבל.** דסבירא ליה טעמא כדפרישת: **והו אמר לא מקבל.** אלל כולו יין יפה נותן לו וטעמא כדפרישת דמסתמא קפדי לחביות קוסמות טפי ממחלעות בחאניס וטויעם שבתבואה: **דייק מדרב זביד.** כלומר משום דסבירא ליה דמקבל מפרש להא דרב זביד דוקא ואדך כרייתא מתרץ לה דלא תקשי ליה דלקמן דאע"ג דליכא למדיק מצרייתא שפיר דלמינו מקבל ומני למרתף לדרב זביד דלקמן אפילו הכי לא ניחא ליה למימר הכי שאמר סברתו הולך ומתרחץ הצרייתות לפי דעתו: **ואוקימנא.** לסיפא דקמני זה דאמר ליה למקפה והוא הדיון לרישא ודייקין מינה טעמא דנותן לו יין שכולו יפה דלמר ליה למקפה הא לא א"ל למקפה מקבל. והא דלא מקפליג ומני דצידה במרתף של יין סתמא וליספוג בין א"ל למקפה ללא א"ל היינו טעמא דכולה דא"ל למקפה קמפילגי ויהינו נמי דצידה: **ואוקימנא.** למחלעות דברייתא דלא א"ל למקפה וה"ה לרישא: **חסורי מיחסרה והכי קתני בדא"ל כו.** והאי דלא קמיידי כולה דא"ל למקפה דג' דינין אלא לאורויי בין ולמימרא דזימנין דנותן לו יין שכולו יפה וזימנין נותן לו כולו יין רע הנמכר בחנות וזימנין דאפי' כולו חומץ הגיעו: **הוא הדיון דאע"ג דלא א"ל כו.** והכי קתני הא דרב זביד מרתף של יין אני מוכר לך אין זו חילוק בין א"ל למקפה ללא א"ל אלל נותן לו יין שכולו יפה אבל אם א"ל מרתף זה של יין אני מוכר לך אז יש חילוק דבדר דזימנין דנותן לו יין שכולו יפה אלל שמקבל עליו י' קוסמות וכגון דא"ל למקפה אבל אי לא א"ל למקפה נותן לו יין הנמכר בחנות והאי דלא תני ליה חילוק דין הנמכר בחנות היינו משום דכולה ציין יפה צעא לאורויי לן דינא: **משום דקשיא זה אזה.** ומיהו רישא דלא א"ל למקפה נמי מיידי: **יין הנמכר בחנות.** כלומר יין רע מכל ימות הנמכרים בחנות: **מזכרין כו.** דחשיב פירי ולא מזכרין עליו שהכל נהיה דצדו אע"ג דתנן [בבבא מציעא ד] ועל כוון אס ציכך שהכל נהיה דצדו יאל: **דאקריים.** איגבר"א דלע"ה היינו יין קוסם: **למה לי.** לנכך עליו אלל שהכל נהיה דצדו והאי יין הנמכר בחנות הוא יין רע שריחו חומץ וטעמו יין עדיין דלקמן: **שעברה לזרו.** שהחמין שקורין טורני"ר: **אומר שהכל נהיה דצדו.** ולמעוטי אלא דלא יצרך על הפת צרכא המוציא דהא לאו לחס הוא ועל היין לא יצרך בורא פרי הגפן ועל התבשיל אס הוא מה' המינים כגון דייסא לא יצרך בורא מיני מוועות: **כפורנא.** יין רע יותר מאומו הנמכר בחנות שאינו נמכר אלל בקרות העיר צפרשת דריס שיש סס לוקחין הרבה ואין מדקדקין מה יקנו כפי שעה. וצפיר"ה גרס צפרנא ששחנה מראיתו ופרנא מוחן שהוא רע הרבה: **הא רע יהודה הא רב חסדא.** דפליגי: **מר כמאן סבירא ליה.** מזכרין או אין מזכרין: **אמר ליה מסנינא ידענא.** דקמני צה שלשה ימים ודאי ומהתם שמעינן אי מזכרין או אין מזכרין כדמפרש לקמיה [א]. דליפליגי צה ר' יוחנן ור' יהושע בן לוי ומפרשינן לקמן [שס] כמאן מייחא פשט ליה רב יוסף לאביי כלומר כמי משניהם הוה משמע ליה כרייתא דנדע היאך אהדר ליה לאביי. ומיהו רב יוסף לא קאמר ליה לאביי פלוגתא דר' יוחנן ור' יהושע דאס כן הוה לן למימר לקמן הדי ואמרינן מאי קאמר ר' יוחנן כו' אלל לאו שמע מינה גמרא קאמר לה לפרושי הך כרייתא ורב יוסף לא אמר לאביי יותר אלל מתניתא דיענא דמניא כו' ומפרשינא ליה הכי דמהכא שמעת לה נבטעא שגך. כן נראה צעמי:

רישא דהיא כרייתא קמייחא דקמני מרתף של יין סתמא אני מוכר לך נותן לו יין שכולו יפה פלוגתא דקמני אי מיידי נמי כמו מלעיטת דכלל א"ל למקפה או דא"ל: **הנכך מרתף של יין כו.** מלמיה דרב זביד קמפרש: **מרתף זה של יין ולא א"ל כו.** אכרייתא דלעיל קאי ורישא דידה פליגי צה לקמן ומיהו סיפא דקמני מרתף זה אני מוכר לך אפילו כולו חומץ הגיעו דלא א"ל למקפה מיידי דלמינו א"ל מרתף זה למקפה אני מוכר לך צריך ליתן לו יין שכולו יפה ומקבל י' קוסמות לק' דתני רב זביד גבי מרתף זה של יין ואוקימנא דלמר ליה למקפה דלא שגא מרתף זה אני מוכר לך הנמכר של יין אני מוכר לך היכא דא"ל למקפה רגילין למקפה כי אס ציין טוב ואס (א) היו רגילין נמי לתת חומץ במקפה אפילו הכי אין לומר מרתף למקפה אני מוכר לך כדציל חומץ דכל חומץ מתקיים הוא ומחמין יותר ויותר ומרתף חומץ היה לו לומר. והכי מוכחא מילתא כדפרישת דמשום הכי לא קמני דרב זביד דין של מרתף זה אני מוכר לך דקמני צברייתא קמייחא דכיון דבדא"ל למקפה מיידי רב זביד מנח מרתף זה של יין אני מוכר לך והוא הדיון למרתף זה אני מוכר לך דהיינו הך

לעוי רש"י

אייגרי"א [איגרי"א]. חומץ. טורני"ר [טורני"ר]. לטנות בטעו. לחמין.

מוסף רש"י

שהקריים: טורני"ר נלע"ה [בבבא מציעא].

רבינו גרשום (המשך)

מרתף של יין אני מוכר לך נותן לו יין שכולו יפה. בדי"א דא"ל למקפה. הא לא א"ל למקפה מקבל. זכרי לא קשיא אי אמר לו מרתף זה של יין אני מוכר לך וכו'. ולמאן דייק מברייתא דלא מקבל קשיא דרב זביד דמקבל. אמר לך הא דרב זביד לא קשיא לך לעולם דמקבל ולהביא דאמר ליה מרתף זה של יין אני מוכר לך נותן לו יין יפה דלא מקבל י' קוסמות אע"ג דלא א"ל למקפה והוא הדיון נמי להביא דאמר ליה מרתף זה של יין אני מוכר לך נותן לו יין שכולו יפה אע"ג דלא אמר לו למקפה לא מקבל עשר קוסמות והאי דאוקימנא מלחא דרב זביד דא"ל למקפה משום הכי מקבל עליו י' קוסמות משום דמברייתא דאמר ליה מרתף זה לא מקבלת ליה הכי קשיא זה אזה כדמשי' לעיל דכל משום דלא קשיין אהדיי מרבינין מלחא דרב זביד הא דאמר ליה למקפה משום הכי מקבל הוא דאמר דאי לא מקבלת ליה הכי קשיא זה אזה כדמשי' לעיל דכל משום דלא קשיין אהדיי מרבינין מלחא דרב זביד הא דאמר ליה למקפה משום הכי מקבל הוא דאמר ליה מרתף זה של יין שכולו יפה והכי נמי מפרש מברייתא דאמר ליה מרתף זה של יין שכולו יפה ומקבל עליו עשר קוסמות לק' משום לצורך יפה ומכרתי כדברי שירלוי

הנדק

(א) וני' מין פרק ק"ב
דאקריים כגמין וכן נקטמן ועל דא"ל שחקרי"א.
(ב) כדמ"ח מ.

הגהות הב"ח

(א) ה"ה"ם י"ד מרתף זה יכו' ציין טוב ואס חומץ י' לומר היו רגילין: (ב) ה"ה"ם ד"ה חז' וכו' אמלי מוקי לרב זביד דבי ר' אושעיא ומתני' בדאמר לה כ"ל:

לעוי רש"י

אייגרי"א [איגרי"א]. חומץ. טורני"ר [טורני"ר]. לטנות בטעו. לחמין.

מוסף רש"י

שהקריים: טורני"ר נלע"ה [בבבא מציעא].

רבינו גרשום (המשך)

מרתף של יין אני מוכר לך נותן לו יין שכולו יפה. בדי"א דא"ל למקפה. הא לא א"ל למקפה מקבל. זכרי לא קשיא אי אמר לו מרתף זה של יין אני מוכר לך וכו'. ולמאן דייק מברייתא דלא מקבל קשיא דרב זביד דמקבל. אמר לך הא דרב זביד לא קשיא לך לעולם דמקבל ולהביא דאמר ליה מרתף זה של יין אני מוכר לך נותן לו יין יפה דלא מקבל י' קוסמות אע"ג דלא א"ל למקפה והוא הדיון נמי להביא דאמר ליה מרתף זה של יין שכולו יפה אע"ג דלא אמר לו למקפה לא מקבל עשר קוסמות והאי דאוקימנא מלחא דרב זביד דא"ל למקפה משום הכי מקבל עליו י' קוסמות משום דמברייתא דאמר ליה מרתף זה לא מקבלת ליה הכי קשיא זה אזה כדמשי' לעיל דכל משום דלא קשיין אהדיי מרבינין מלחא דרב זביד הא דאמר ליה למקפה משום הכי מקבל הוא דאמר ליה מרתף זה של יין שכולו יפה והכי נמי מפרש מברייתא דאמר ליה מרתף זה של יין שכולו יפה ומקבל עליו עשר קוסמות לק' משום לצורך יפה ומכרתי כדברי שירלוי

הנדק

